

“Uw geloof moet niet steunen op menselijke wijsheid maar op de kracht van God.”

Veelgeliefden.

Deze woorden van de apostel Paulus aan het slot van de tweede lezing die wij zojuist gehoord hebben, vormen de conclusie, de gevolgtrekking, van wat de Apostel tot dan toe had geschreven in zijn eerste brief aan de Korintiërs. Het geloof, hun geloof en ons geloof, moet steunen op de kracht van God. Zoals Paulus het ook doet in de brief aan de Galaten, zo ook hier weer in Korinthe, houdt hij hen heel indringend voor, het kernstuk van zijn verkondiging. Het woord van het kruis. Misschien zou je kunnen zeggen het kruis van Christus als hét woord waar het op aankomt. Aan de Galaten schreef hij: "Domme Galaten. Hoe kon je dat vergeten en plotseling op iets anders gaan vertrouwen dan de genade die uit het kruis voort komt? Christus was u toch voor ogen gesteld als gekruisigt? En nu gaat u vertrouwen op de wet en op de besnijdenis. Domme Galaten." Tot de Korintiërs zegt Paulus wezenlijk hetzelfde maar langs een omweg van het tegendeel. Hij schrijft namelijk: "Ik dank God voor de genade dat u in alle opzichten rijk begiftigd bent met alle gaven van woord en kennis." En hij vertrouwt erop dat zij, de Korintiërs, door en in die genade zonder blaam stand houden tot aan de dag van de wederkomst van onze Heer Jezus Christus. Positiever kan het niet. Ook is het de apostel helemaal gemeend. Maar dan laat hij zien wat er gebeurt als die rijkdom los raakt van zijn bron. Niet meer als gave, als genade, maar als bezit en voorrecht gezien en misbruikt wordt. Niet alleen gaat het wanordelijk en ongeregeld toe bij de bijeenkomsten van de Korintiërs. Daar komt de apostel later in de brief op terug. Hij zegt dan: "De een komt met een psalm en de ander met een onderrichting." Ieder draagt zijn **eigen** steentje bij, maar dat bouwt niet op. Dat zit Paulus heel hoog en daar begint hij meteen mee: "Er is verdeeldheid onder u. Ik ben van Paulus. Ik ben van Apollo. U pocht op de gaven van woord en kennis als waren zij door uzelf verworven en niet geschonken om niet. Kennis blaast op, zet op tegen elkaar. Wanneer u roemt op zichzelf en niet op God." Daartegenover stelt hij dat hij het evangelie zó verkondigd heeft dat het kruis van Christus niet zijn kracht verliest. Het kruis van Christus of een gekruisigde Christus openbaring van Gods kracht en wijsheid. Dat is de dwaasheid van God die wijzer is dan de mensen. Dat is dus zwakheid van God die sterker is dan de mensen. Daaraan beantwoordt dat ook de prediking van het kruis dwaasheid is. Zonder wijsheid van woorden moet getuigen van de kracht van de geest. De getuigenis van God weergeven.

Deze ongelooflijke paradox die dubbele paradox van Kruis en prediking, ziet Paulus als het ware geïllustreerd en weerspiegeld in de concrete samenstelling van de gelovige gemeenschap van de kerk te Korinthe. Denk nu eens aan uw eigen roeping. Wees nu eens reëel.

Niet velen machtig. Niet velen van hoge afkomst. Niet velen geleerd. Wat voor de wereld dwaas is, zwak is, onbeduidend is, dat heeft God uitverkoren. U ziet het toch zelf bij uzelf. Wat niets is om te niet te doen wat iets is. Opdat geen mens op zichzelf zou roemen toch slechts zou roemen op de Heer. Maar ook in zichzelf, in zijn concrete optreden in Korinthe, maar ook in zijn eigen roeping tot apostel, ziet Paulus die paradox van het kruis. Hij voelde zich zwak. Vol angst en beven. Er werd iets anders voorgelezen. Er werd voorgelezen nerveus. Misschien duidt Paulus op een gemoedstoestand ten gevolge van het weinig succesvolle optreden in Athene. Maar er is iets diepers. Het bewustzijn dat ook hij, zoals hij aan de Filippenzen schreef, vol vrees en beven werk moet maken van zijn heil. Waarom? Omdat GóD het is die het willen en het volbrengen bewerkt. Het besef dus van de eigen absolute ontoereikendheid als mens, als zondig mens voor de goddelijke taak van de verkondiging van het kruis. Hij zegt ergens: "Ik ben niet waard apostel genoemd te worden want ik heb de kerk vervolgd." Dat is geen minderwaardigheidscomplex. Integendeel. Paulus weet zich heel goed te profileren als apostel van Jezus Christus. Verder gaande in zijn brieven wordt dat telkens sterker. Apostel van Jezus Christus maar ... door de wil van God. "Als laatste", zegt hij, "is Jezus aan mij verschenen? Ik ben een misgeboorte." Dat juist hĳ, die misgeboorte, die alleen maar kan roemen op zijn zwakheid, dat juist hĳ uit louter genade, geroepen is tot apostel van de heidenen, "mijn genade is u genoeg". Dat is nu opnieuw precies een weerspiegeling van die dwaasheid van het kruis. Getuigt van de kracht van de Geest die werkzaam is in de zwakheid en de dwaasheid van het kruis.

Het geloof van de Korintiërs, ons geloof, moet steunen op de kracht van God. De kracht van God. Door opzienbarende wonderen? Doordat er iets geweldigs gebeurd waar we stom van verbazing van staan? Het geloof zelf is dat wonder. Toen Paulus de Filippie aan de oever van de rivier sprak tot de vrouwen die daar samen gekomen waren om te bidden, maakte God het hart van Lydia ontvankelijk voor de woorden van Paulus. In Korintiërs waren er velen ontvankelijk gemaakt voor het woord van God dat Paulus verkondigde. Lydia de eerste Europese die gedoopt werd. Het klinkt zo eenvoudig. God maakte haar hart ontvankelijk. Maar aan de Efeziërs schrijft Paulus hoe overweldigend groot de krachtige werking van Gods macht is in ons die geloven. Overweldigend, groot, krachtig, macht. Diezelfde macht die werkzaam was in Christus toen God hem opwekte uit de doden. Met andere woorden diezelfde macht die Christus uit de dood deed verrijzen die doet ons geloven. Zo'n kracht is er nodig om het hart van de mens ontvankelijk te maken voor het woord van het geloof. Voor het woord van het kruis.

Veelgeliefden. Laten wij ermee ophouden vergeefse moeite te doen om aan die kracht weerstand te bieden. Geven wij ons over aan die overweldigende kracht en macht van God en de Geest. Dan zullen wij het zout der aarde zijn dat nooit of te nimmer zijn kracht verliest. Amen